

Poslovni broj: Us II-151/2025-14

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Radmile Bolanča Vuković i Mire Kovačić, članica vijeća uz sudjelovanje više sudske savjetnice Andree Pejković Rabi, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Radnička cesta 21, OIB: 81793146560, kojeg zastupa [...], odvjetnik u Odvjetničkom društvu [...], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Jalžabet, Jalžabet, Trg braće Radić 16, OIB: 59790184195, koju zastupa opunomoćenik [...], radi donošenja dopunskog rješenja, na sjednici održanoj 20. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se dopunsko rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/19-11/428, URBROJ: 376-08-25-17 od 9. srpnja 2025. te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

II. U ponovljenom postupku tuženik je dužan postupiti u skladu s pravnim shvaćanjima i primjedbama ovoga Suda izraženima u obrazloženju presude.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi trošak ovog spora u iznosu od 1.250,00 (tisuću dvjesto pedeset) eura u roku od 60 dana od dana dostave ove presude.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora u preostalom dijelu.

V. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

1. Osporenim dopunskim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Općine Jalžabet, navedenim u Registru imovine Općine Jalžabet, na kojima tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj 47/19, a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje,

popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio toga dopunskog rješenja (točka I. izreke). Točkom II. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. izreke čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu. Točkom III. izreke utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. izreke rješenja (izuzev nekretnina navedenih u Tablici 1 JLS 2 vs JLS 1 i JLS2 vs ŽUC 1 i III, za koje tužitelj već plaća naknadu za pravo puta), prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Varaždin ili podredno Područnog ureda za katastar Varaždin, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra - javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u člancima 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. izreke rješenja utvrđeno je da zainteresirana osoba ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz toga rješenja od 4. studenoga 2019. Točkom V. izreke naloženo je tužitelju da u roku od osam dana od primitka toga rješenja izradi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz toga rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi tuženiku i zainteresiranoj osobi. Pri izradi obračuna potrebno je izuzeti katastarske čestice navedene u Tablici 1 - JLS 2 vs JLS 1 i JLS 2 vs ŽUC 1 i III. Točkom VI. izreke rješenja naloženo je tužitelju da u roku od 10 dana od primitka toga rješenja plati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta iz toga rješenja za dosadašnje razdoblje. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena/trebala biti plaćena. Točkom VII. izreke naloženo je zainteresiranoj osobi omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz toga rješenja.

2. U tužbi kojom osporava dopunsko rješenje tuženika tužitelj u bitnom navodi da je tim rješenjem dopunjeno pravomoćno rješenje tuženika, KLASA: UP/I-344-03/1911/428, URBROJ: 376-05-3-20-9 od 10. ožujka 2020., doneseno nakon provedenog upravnog postupka pokrenutog na zahtjev zainteresirane osobe od 4. studenoga 2019. Ističe da je u tom postupku izradio geodetski elaborat koji prikazuje cjelokupnu trasu, a zainteresirana osoba je označila dijelove koji prolaze nekretninama u njenom vlasništvu, nakon čega mu je utvrđen status infrastrukturnog operatora s pravom puta te mu je određena obveza plaćanja naknade za korištenje EKI na nekretninama zainteresirane osobe. Navodi da zainteresirana osoba nije imala primjedbi na obračun godišnje naknade izrađen na temelju rješenja iz 2020. niti je osporavala to rješenje tuženika. Napominje da iz obrazloženja rješenja iz 2020. proizlazi da količina, vrsta i prostorni položaj EKI tuženika na administrativnom području zainteresirane osobe, pa tako i na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, nisu sporni među strankama, slijedom čega tužitelj zaključuje da je u ranijem, pravomoćno okončanom postupku, odlučeno o svim nekretninama zainteresirane osobe preko kojih prolazi EKI tužitelja. Međutim, 9. lipnja 2025. zainteresirana osoba je podnijela zahtjev za donošenje dopunskog rješenja, dakle pet godina nakon što je pravomoćno okončan raniji upravni postupak u kojemu se zainteresirana osoba već očitovala u vezi sa svim nekretninama koje su obuhvaćene geodetskim elaboratom 47/19. Zahtjev za donošenje dopunskog rješenja, u smislu članka 100. stavka 2. Zakona općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUP), zainteresirana osoba temelji na vlastitom dokumentu pod nazivom Registar imovine, koji sadržava popis imovine i

nekretnina koje smatra svojim. U odnosu na taj zahtjev tužitelj je tuženiku dostavio tablicu iz koje su isključene one nekretnine za koje na temelju rješenja iz 2020. već plaća naknadu za pravo puta. Navodi da tuženik uopće nije utvrđivao je li zainteresirana osoba stvarni izvanknjižni vlasnik predmetnih nekretnina niti je utvrđivao je li ona bilo kojim valjanim dokaznim sredstvom oborila zakonsku presumpciju vlasništva iz članka 8. Zakona o zemljišnim knjigama („Narodne novine“, 63/19., 128/22., 155/23. i 127/24.). Polazeći od navedenog, tužitelj smatra da je osporeno dopunsko rješenje nezakonito jer u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke iz članka 100. stavka 2. ZUP-a. Naime, osporenim dopunskim rješenjem tuženik je zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta i na onim nekretninama koje su bile predmetom raspravljanja u prijašnjem pravomoćno okončanom upravnom postupku iz 2020., pri čemu je priznato pravo na naknadu za razdoblje od 4. studenoga 2019., iako je novi zahtjev podnesen 9. lipnja 2025. (pet godina nakon podnošenja inicijalnog zahtjeva). Pored toga prigovara što je tuženik dopunskim rješenjem utvrdio naknadu za pravo puta njemu na teret, neovisno o tome što pojedine nekretnine uopće nisu navedene u Registru imovine kao vlasništvo zainteresirane osobe ili su navedene, ali su u vlasništvu trećih osoba. Upire i na povredu ustavnog načela pravne sigurnosti i legitimnih očekivanja koja proizlaze iz pravomoćnih upravnih odluka. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje te mu dosuditi naknadu troškova sastava tužbe u iznosu od 1.250,00 eura.

3. U odgovoru na tužbu i u podnesku od 29. siječnja 2026. tuženik u bitnom navodi da je osporeno rješenje zakonito jer nekretnine obuhvaćene Elaboratom o pravu puta broj 47/19 (na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja), a za koje zainteresirana osoba nije u tom trenutku dostavila dokaz o vlasništvu, nisu riješene rješenjem iz 2020., već se to rješenje odnosi samo na nekretnine za koje je utvrđeno da su u vlasništvu zainteresirane osobe. S obzirom na činjenicu da je naknadno, prilikom podnošenja zahtjeva za donošenje dopunskog rješenja, zainteresirana osoba dostavila dokaze o vlasništvu drugih nekretnina na kojima se nalazi EKI tužitelja u skladu s Elaboratom broj 47/19 – Registar komunalne infrastrukture zainteresirane osobe, tuženik je o tome odlučio dopunskim rješenjem. Osporava tvrdnju tužitelja da je 9. lipnja 2025. zainteresirana osoba podnijela novi zahtjev te s tim u vezi upućuje na stav Suda u predmetu poslovni broj Us II-370/20. Smatra odlučnim što se predmetni zahtjev zainteresirane osobe odnosi na ranije izgrađenu EKI koja je obuhvaćena Elaboratom o pravu puta broj 47/19 te da posljedično, zahtjev Općine od 9. lipnja 2025. nije novi zahtjev, zbog čega je datum od kojeg teče naknada za pravo puta za nekretnine za koje je Općina naknadno dostavila dokaze o vlasništvu utvrđen kao i u prvobitnom rješenju. Navodi da je to stav Suda u usporedivom predmetu (UsII-361/20). Naglašava da zainteresirana osoba u vrijeme donošenja rješenja iz 2020. nije imala potpune, točne i ažurne podatke o svojoj imovini, zbog čega je rješenjem iz 2020. samo djelomično riješen njen zahtjev. Budući da Registar imovine predstavlja javnu evidenciju svih nekretnina koje pripadaju zainteresiranoj osobi, ispunjene su procesne pretpostavke za donošenje dopunskog rješenja i u odnosu na nekretnine na kojima je zainteresirana osoba stekla vlasništvo *ex lege*, a koji je stav potvrdio ovaj Sud u nizu presuda (primjerice, Us II-219/20-9, Us II-370/20-7, Us II-292/20-9). Poziva se i na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-3258/2021 od 9. prosinca 2021. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu i u podnesku od 16. veljače 2026. u bitnom navodi da su svi navodi tužitelja neosnovani i paušalni te u cijelosti osporava navode tužitelja. Smatra da je pobijano dopunsko rješenje pravilno doneseno na temelju mjerodavnih odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) i članka 100. stavka 2. ZUP-a. Ističe da se njezin ranije podneseni zahtjev (od 4. studenoga 2019.) odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Općine te da su te nekretnine specificirane u Elaboratu koji je tužitelj dostavio tijekom postupka. Nakon što je Općina dostavila dokaze o svom vlasništvu - upravljanju na ostalim nekretninama (Registar imovine Općine Jalžabet), a koje su već obuhvaćene, kako u ranije podnesenom zahtjevu, tako i u Elaboratu, tuženik je u skladu s člankom 100. stavkom 2. ZUP-a osnovano donio dopunsko rješenje kojim je odlučio o preostalim nekretninama u odnosu na koje je ranije podneseni zahtjev ostao neriješen. U vezi s registrom imovine napominje da je Zakon o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“, 68/18., 110/18., 32/20. i 145/24.; u daljnjem tekstu: ZKG) nametnuo jedinicama lokalne samouprave obvezu ustroja i vođenja evidencije komunalne infrastrukture te da registar imovine predstavlja službenu evidenciju imovine Općine sukladno ZKG-u i kao takav dovoljan je dokaz o vlasništvu odnosno upravljanju nekretninama na njenom području. Kako dokazima koji su bili dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništva Općine na svim nekretninama koje su obuhvaćene Elaboratom, odnosno na nekretninama na kojima je tužitelj izgradio EKI, tuženik je donio rješenje iz 2020., ali samo u odnosu na nekretnine za koje je u vrijeme donošenja rješenja dokazano vlasništvo odnosno upravljanje Općine. Naglašava da nije točno da Općina nekretnine o kojima je odlučeno dopunskim rešenjem nije smatrala svojim vlasništvom, nego je u trenutku donošenja rješenja iz 2020., samo u odnosu na nekretnine koje su označene s „DA“ dokazala vlasništvo odnosno upravljanje Općine. Osobito napominje da tužitelj u upravnom postupku nije isticao prigovore u odnosu na čestice koje sada u tužbi navodi kao sporne. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev. Traži naknadu troška sastava odgovora na tužbu i podneska od 16. veljače 2026.
5. U očitovanju o odgovorima na tužbu tuženika i zainteresirane osobe tužitelj ponavlja i dodatno obrazlaže prigovore iznesene u tužbi. U cijelosti osporava pobijano dopunsko rješenje. Predlaže održavanje rasprave radi razjašnjenja spornih pravnih i činjeničnih pitanja. Traži naknadu troška sastava podneska od 21. studenoga 2025. kojim se očitovao o odgovorima na tužbu u iznosu od 1.250,00 eura.
6. Tužbeni zahtjev je osnovan.
7. U konkretnom slučaju sporno je pitanje je li povodom zahtjeva zainteresirane osobe od 9. lipnja 2025. bilo dopušteno donijeti dopunsko rješenje ili je riječ o zahtjevu za donošenje novog rješenja, slijedom čega je osnovni prijepor od kada teče obveza naknade za pravo puta, zbog čega Sud nalazi nepotrebnim održavanje rasprave.
8. Iz spisa predmeta proizlazi da je u postupku koji je okončan pravomoćnim rešenjem tuženika, KLASA: UP/I-344-03/19-11/428, URBROJ: 376-05-3-20-9 od 10. ožujka 2020., utvrđeno na kojim od nekretnina iz Elaborata za pravo puta broj 47/19, zainteresirana osoba ima pravo na naknadu za pravo puta na teret tužitelja, jer je u tom postupku utvrđeno koje su od nekretnina navedenih u tom Elaboratu njezino vlasništvo. Time je, prema ocjeni ovoga Suda, u cijelosti

riješeno o zahtjevu zainteresirane osobe od 4. studenoga 2019. Naknadno unošenje pojedinih nekretnina (iz tog Elaborata) u svoj Registar imovine, daje osnovu zainteresiranoj osobi za iniciranje novog upravnog postupka u kojem će se utvrditi koje su od nekretnina na kojima se prostire EKI tužitelja doista njezino vlasništvo i s tim u vezi utvrditi obvezu naknade na teret tužitelja.

9. Prema ocjeni ovoga Suda, u konkretnom slučaju nije riječ o pitanjima koja su bila predmet inicijalnog postupka, a nisu riješena rješenjem iz 2020. jer je riječ o novim podacima o vlasništvu nekretnina na trasama EKI u odnosu na podatke o vlasništvu zainteresirane osobe za nekretnine navedene u Elaboratu koji je sastavni dio pravomoćnog rješenja iz 2020. Stoga se zahtjev zainteresirane osobe, po ocjeni Suda, ima smatrati novim zahtjevom. Takvo je stajalište ovaj Sud izrazio u više recentnih odluka (primjerice, presude, poslovni broj: Us II-150/2025-9 od 11. studenoga 2025.,

Us II-153/2025-7 od 14. listopada 2025., Us II-152/2025-9 od 17. ožujka 2026.), koje su donesene po tužbi istog tužitelja u istovrsnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, pa se stranke ovoga spora s tim u vezi upućuju na sadržaj navedenih presuda.

10. Slijedom iznesenog, tuženik će u ponovnom postupku odlučiti o zahtjevu zainteresirane osobe, kao o novom zahtjevu.
11. Stoga je, na temelju članka 117. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 36/24.; u daljnjem tekstu: ZUS) odlučeno kao u točki I. izreke, dok je točka II. izreke utemeljena na članku 119. stavku 4. ZUS-a.
12. S obzirom na to da je tužitelj uspio u predmetnom sporu, to je, sukladno članku 147. stavku 1. ZUS-a, tuženik dužan nadoknaditi tužitelju opravdane izdatke nastale zastupanjem po odvjetniku, koji se sastoje od troška sastava tužbe (uvećanog za PDV) u iznosu od 1.250 eura, u skladu s Tbr. 27. točkom 1. alinejom 2., Tbr. 46., Tbr. 52. stavkom 3. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 138/23. i 107/25.). Međutim, očitovanje tužitelja o odgovorima tuženika i zainteresirane osobe na tužbu (podnesak od 21. studenoga 2025.), kao procesna radnja, nije bilo nužno za donošenje odluke u ovoj stvari, slijedom čega se, po ocjeni ovoga Suda, taj trošak ne smatra opravdanim izdatkom u smislu članka 144. stavka 1. ZUS-a. Stoga je odlučeno kao u točkama III. i IV. izreke presude.
13. Zahtjev za naknadu troškova predmetnog spora zainteresirane osobe, koja u sporu sudjeluje na strani tuženika, ovaj Sud nalazi neosnovanim, jer, osim što nije uspjela u sporu, zainteresirana osoba je jedinica lokalne samouprave, odnosno javnopravno tijelo. Troškovi zastupanja javnopravnog tijela u upravnom sporu po odvjetniku kao opunomoćeniku ne spadaju u izdatak u sporu koji bi, u smislu članka 144. stavka 1. ZUS-a, bio nužan i opravdan, koje stajalište je izrazio i Ustavni sud Republike Hrvatske u više svojih odluka (primjerice odluka, broj: U-III 7441/2021 od 4. srpnja 2024.).
14. Stoga je zahtjev za naknadu troška odvjetničkog zastupanja zainteresirane osobe valjalo odbiti na temelju članka 147. stavka 1. u vezi s člankom 144. stavkom 1. ZUS-a (točka V. izreke).

U Zagrebu, 20. svibnja 2026.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan